Amb l'esperança entre les dents

Poema de Miquel Martí i Pol.
El poble és un vell tossut, /
és una noia que no té promès, /
és un petit comerciant en descrèdit, /
és un parent amb qui vam renyir fa molt de temps. /
... /

El poble és tu i tu i tu /
i tot d'altra gent que no coneixes, /
i els teus secrets i els secrets dels altres. /
El poble és tothom, /
el poble és ningú. /
El poble és tot: /
el principi i la fi, /
l'amor i l'odi, /
la veu i el silenci, /
la vida i la mort.

'Aquests de la piscina no paren d'enviar missatges' diu ma mare, tot sovint.

'Els de la piscina' és un grup de missatgeria del col·legi electoral de l'1 d'octubre, a la piscina municipal. Una permanença d'afecte a 'aquell dia' i el 'que vam fer'. Quan li pregunto per què, si envien tants missatges, no en marxa, nega rotunda: Sí, home.

Observant el què ha significat l'1 d'octubre per l'imaginari col·lectiu, em sembla que de les coses que més ha commogut en general, va ser la participació i especialment l'actitud de la gent gran aquell dia i els següents. Un nus a la gola amb el pas tranquil i el somriure alleugits dels avis i àvies votant els primers de la jornada.

Crec que aquesta reacció és perquè en part, aquestes generacions són filles i nétes de la por. Del 'a taula no es parla de política' a 'els carrers seran sempre nostres' hi ha un trencament definitiu i permanent amb anys de desmemòria i imposició. Aquestes generacions han trencat amb el pacte del 78 . Amb 40 anys de dictadura i 40 anys de silenci. Veure la generació d'avis que va viure la guerra, la postguerra i dictadura, somrient (que és la millor manera d'ensenyar les dents) i desafiant a qui els hi deien que no ho podien fer, és el regal més just i poètic que m'enduc.

L'1 d'octubre va ser parar l'orella a una remor que persistia però tan fluixeta que gairebé ja no se sentia: que tots i cadascun de nosaltres som sobirans i amos del nostre devenir. Va ser rebatre la realitat que ens diu que no podem decidir gairebé res del que ens afecta, que estem desposseïts de sobirania alimentària, econòmica, ecològica, política, que la nostra opinió és una anècdota. Tan senzill i tan poderós. Diguin el què diguin pactes entre elits, diguin el que diguin constitucions. Digui el que digui Rita la cantadora, el poble recorda que sap governar-se.

Confesso, que tot i haver-me enamorat ja fa anys de les revolucions populars i haver-les llegit i admirat, haver-les imaginat 1.000 i una vegades, quan vaig viure la impugnació al poder més massiva que he(m) viscut, vaig quedar desconcertada.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/139433.html

Copyright 2024 Cugat.cat

Tot semblava més caòtic, permeable, atzarós, fràgil, divers, del que hagués imaginat. I una barreja de por, coratje, calma, preocupació... I les maleïdes pilotes de goma i les imatges de sang via mòbil a tothora i qui s'han cregut que són per pegar els nostres avis i urnes en arbres i aquells que juguen a escacs, tant enormes. Cadascú podria fer un llibre de moments, pensaments i vivències d'aquell 1r dia del mes d'octubre i cadascun seria únic i comú. L'1 ens ha fet més forts, perquè ens hem reconegut com a capaços, l'1 va ser un mirall gegant que vam posar just davant la cara de l'autoritarisme i el reflex va ser espantós, l'1 va ser un avenç després de dècades de perdre poder col·lectiu, l'1 és genuí però s'ha de multiplicar per 1.000, l'1 va ser molts uns i de tots.

L'1, ens ha deixat per sempre, una esperança entre les dents.

NÚRIA GIBERT és portaveu de la CUP-PC

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/139433.html

Copyright 2024 Cugat.cat